

DESERT

Per tot on gir els ulls veig el desert.
Si els alç a l'infinit, passen ocells.
Si mir en terra, ni verd ni ramells
brollen assaciant l'ànim inert.

Els núvols lluny, me'n vaig amb ells,
i el vent, que de ponent forma un concert
de blaus marins i blaus de cel obert,
m'empeny, humit, cap a horitzons novells.

I som, desplegant ales, pel camí
que em durà a un lloc desconegut per mi
on rars crisantems blaus premen futur.

Esqueixa el vel la nit i esdevé clar.
Solquen el món oratges d'un demà
de llum, que cega el cau del Drac obscur.

PEL CAMÍ

No pens en tu sinó en l'abril que esclata
en mil colors, oratge fresc i gust d'espàrecs tendres,
camí que em porta en soldat la tarda
a un horitzó de blaus i suavitat d'escumes d'alba,

A l'escull del fracàs un monstre de l'abís
per refer les xarxes de rossec pujava,
que han pescat molls, quarters, brúixoles, cors,
estris rovells, promeses buides, desenganys
d'antics i nous naufragis.

Del teu, n'han tret més molt, car t'enfonsares;
però del meu, no res: jo vaig fent via

primaveres endins i destrossant
els cels d'hivern amb alens d'algues.
Aquest camí, tan tou de pluja i sal,
solcat de llàgrimes, el passes.

Retornen les vinjoles i retallen el far
llurs vols intermitents com una llum
mentre la nit davalla.

La barca és als escars, l'amor
del mar no hi canta.

LLUM DE LLUNA

NITS DE SANT JOAN

RENÉIXER arran de la mar
una nit a trenc d'albada,
frisar per la matinada
a redòs del bes més clar,
saber cert que és ver estimar,
somriure al vaixell que vola
vers la lluna-tota-sola
envejosa de tots dos,
i escoltar endins les remors,
oneigs d'una barcarola.

MAR VELLA

Com la mar brogent s'esclata
de bramar al penya-segat,
encara que ja ha passat
el vendaval escarlata,
resta el meu cor esglaiat
perquè s'ha esllanguit el vent;
roman el dolor present,
però, i l'embat m'embolcalla.
Llum de lluna me davalla
per punxar-me el pensament.

IL·LA

Illa, port, viatge,
terra, cel i mar,
somni, ensurt, llindar,
aventura, hostatge,
refugi, habitatge
amb taula i vi i pa.
Sal, oli, llum, llar,
llet, mel i formatge,
company, companatge,
amic i germà,
silenci salvatge,
ritmes per cantar,
mots d'un vell llenguatge,
alambí i solatge,
ahir, avui, demà,
pluja, pou, atzar,
saó, solc, usatge,
paret i paisatge,
hort i roquissar,
peny, còdol, macar,
raó, seny, guiatge,
àncora i paratge,
cala, arena, far,
xarxa, barca, platja,
vela, arjau, oratge,
ruta, nord enllà,
fermesa de mà,
cor, corall, coratge,
vida i mort i estatge,
temps per estimar...
Illa, illa, jorn clar,
imatge o miratge
d'incert destí humà.

LA CROADA

Damunt la pell del tambor
una mà empunya la maça.

Sobre la ciutat, la festa
alegre flabiol proclama.

Amb ells el poble combrega
eucarística aliança.

Ha arribat l'hora i la gent
omple el batec de la plaça.

Del balcó, que guaita als segles,
penja un domàs color grana.

El domàs es fa bandera
que damunt duu una creu blanca.

Crit de festa, glop de vida,
arrossega Sa Qualcada.

Alts caixers de Sant Joan,
cavallers d'una Croada

que empeny els cavalls de fosca
a la llum de la nit màgica.

Per carrerons laberíntics,
la sang bull, la joia passa.

Damunt les gleves de l'ésser,
pluja d'estels d'esperança.

TOTS ELS COLORS DEL VENT

Pel lament d'un llarg vent groc
es neulia el camp de blat.
El vent vermell de ponent,
paper de vidre, rasant
un sol que declina empeny
i ofega en la immensitat.
Un vent negre, boira i nit,
envela de mort les llars
mentre fantasmes pul·lulen
pel vel de núvols fumats
empesos per un vent verd
que el passa de terra en mar.
Foscots vents tramunten l'alba,
l'esperança de demà,
i el vent fúcsia en matinada
deixa dons dalt dels terrats.
Fa un fred de neu per la plana:
tot ho buida el gran vent blanc.
Seran blaus els vents de calma,
blava la brisa suau.
La rosa dels vents s'irisa:
Migjorn, Xaloc i Llevant,
Gregar, Llebeig, Tramuntana,
amb el Ponent i el Mestral.
Llapis de caps Alpino
posen color a tot l'espai.
Per la ventada dels dies
la vida va cavalcant.

CORSARI VELL

Cansat d'anar a la mort, per tu m'enrol,
corsari – sort de mar, la vida en sabre -,
No pas de res, passant de tot i molt,
car puj al cel per escales de marbre
i d'allà dalt els mots pesc amb salabre,
que a casa dic i que tot sol escolt:
desig, i pau, tendresa, fruit, amor...
Al meu vell cor arrela, jove i nou, un arbre!

PARAULES

Paraules, són com el vent,
diuen tan poc, diuen tant!
Dures com el diamant
esgrellen el cor dolent;
en sortir corquen la dent
de qui en fa mal ús parlant.
Paraules, son el turment
del poeta estudiant.
Quan surten del pensament
poden ser punyal d'argent,
o besar llavis d'amant:
tant mata el punyal lluent
com el bes, assassinant.
Paraules, filles del vent,
deis tan poc, diguéssiu tant!

QUI EM CRIDA DES DEL CARRER

Qui em crida des del carrer
amb remucs color de rosa?
La tarda cau sobre meu,
sobre el món, sobre les coses.
Passa un cotxe, passa el temps,
passa el vent, passa una nosa;
i el remuc em diu, silent,
que mai no em deixarà en posa.
Ferides des del carrer
fan sang del sol a les lloses.
Els al·lots sopaven llet
per encalçar les al·lotes,
i el fosquet tiny el paper
del cel de color de rosa.
Qui és que creia i va-i-ve
sota ma finestra closa?
Avui vespre un esparver,
demà dematí una alosa.

SANT JOAN DE MISSA

Camí de pols. Els cavalls vénen
de Ciutadella.

Camí de pols. Els cavalls van
a Sant Joan.

Crit d'alegria. La creu de terme
sosté un cel blau.

Crit d'alegria. El Crist de pedra
somriu de blanc.